

UZASADNIENIE

W. B. został oskarżony o to, że jako prezes zarządu Spółki - (...) Sp. z o.o. z/s w W., uprawnionej na podstawie statutu spółki komandytowo-akcyjnej jako komplementariusz do reprezentowania i prowadzenia spraw Spółki - (...) Sp. z o.o. Spółka (...) z/s w W., będącej właścicielem nieruchomości przy ul. (...) w P., odpowiada za to, że wbrew obowiązkom określonym w art. 6 ust. 1 i ust. 9 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2014 r., poz. 849 j.t z późn. zm.), w okresie od dnia 31.01.2015 roku do 07.09.2015 roku (...) Sp. z o.o. Spółka (...) z/s w W. uchylając się od opodatkowania nie złożyła Prezydentowi Miasta P. deklaracji na podatek od nieruchomości za okres od dnia 01.01.2015 roku do 30.04.2015 roku przez co naraziła podatek od nieruchomości na uszczuplenie w kwocie 35983,00 zł

tj. o czyn z art. 54 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2016 roku w sprawie II K 182/16 uznał oskarżonego W. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 54 § 2 kks wymierzył karę 70 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 100 złotych;

- zasądził od oskarżonego 700 złotych tytułem opłaty oraz 70 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Wyrok ten zaskarżył w całości obrońca oskarżonego.

Apelacja obrońcy - jak wynika z jej treści - wywiedziona została z podstawy prawnej art. 438 pkt 2, 3 i 4 kpk i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

- obrazę przepisów prawa procesowego - art. 4 kpk, 7 kpk i art. 5 § 2 kpk oraz 410 kpk - polegającą na dowolnej zamiast swobodnej ocenie przeprowadzonych dowodów z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego W. B., które skutkowały przyjęciem, iż wina oskarżonego co do zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości podczas, gdy przeprowadzone postępowanie nie daje podstaw do takich ustaleń; - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mogący mieć wpływ na jego treść, polegający na bezzasadnym przyjęciu, że odwołanie oskarżonego z funkcji prezesa i członka zarządu spółki (...) Sp. z o.o. z/s w W. w dniu 04 grudnia 2014 roku nie miało miejsca, podczas gdy oskarżony po tej dacie nie dokonał żadnej czynności prawnej w imieniu ww. spółki, nie miał żadnego wpływu na złożenie wniosku o wykreślenie go z KRS, oraz poprzez pominięcie, że wpisy dotyczące składu zarządu spółek w KRS są deklaratoryjne;

- rażąco niewspółmierność orzeczonej kary.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Oceniając słuszność środka odwoławczego w zakresie wyznaczonym treścią zarzutów, stwierdzić trzeba, że Sąd Okręgowy nie dopatrzył się zarzucanego przez skarżącego błędu w ustaleniach faktycznych jak również naruszenia przepisów postępowania - odnoszących się do oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Przeciwnie, zdaniem Sądu Okręgowego w całości wypada zaakceptować poczynione ustalenia, jak i wyprowadzone na ich podstawie wnioski końcowe. W konsekwencji nie może zyskać aprobaty tak postulat uwolnienia oskarżonego od odpowiedzialności za zarzucany mu czyn, jak i wniosek ewentualny - uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Skarżący usiłując dowieść, że oskarżony W. B. nie ponosi winy za niezłożenie deklaracji na podatek od nieruchomości za okres od 01 stycznia do 30 kwietnia 2015 roku wskazał, że od 04 grudnia 2014 roku wymieniony nie pełni funkcji prezesa i członka zarządu w Spółce (...) Sp. z o.o. z/s w W., uprawnionej na podstawie statutu spółki komandytowo-akcyjnej jako komplementariusz do reprezentowania i prowadzenia spraw Spółki (...) Sp. z o.o. Spółka (...) z/s w W..

Z materiału sprawy uwzględnionego przez sąd meriti nie wynika jednak, aby we wskazanym okresie W. B. nie piastował takiej funkcji.

Zwrócić przede wszystkim uwagę należy na wyjaśnienia oskarżonego. Podczas pierwszego przesłuchania w dniu 15 marca 2016 roku nie wskazał, że w grudniu 2014 roku został odwołany ze stanowiska prezesa zarządu w ww. spółce, a tylko powoływał się na niepamięć odnośnie złożenia deklaracji na podatek od nieruchomości za okres od 01 stycznia do 30 kwietnia 2015 rok. Dopiero przed Sądem podał, że od 04 grudnia 2014 roku nie pełni funkcji prezesa. Nie wydaje się aby oskarżony podczas pierwszego przesłuchania zapomniał o tym, że został odwołany z powyższej funkcji czy też nie miał wiedzy o takim odwołaniu. Mając świadomość powagi sytuacji, wszak stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa skarbowego określonego w art. 54 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks, z pewnością wskazałby – o ile tak rzeczywiście było - na fakt jego odwołania.

Poczynić należy również uwagę, iż oskarżony po rzekomym odwołaniu go ze stanowiska prezesa osobiście odbierał korespondencję z Urzędu Miasta w P. zawierającą decyzje i wezwania związane z podatkiem od nieruchomości należących do spółki Spółki (...) Sp. z o.o. Spółka (...) z/s w W.. Dowodzi to – wbrew zeznaniom świadka N. Z., że oskarżony po 04 grudnia 2014 roku działał w ww. spółce.

Trudno uznać twierdzenia o odwołaniu oskarżonego z funkcji prezesa za przekonujące, jeśli uwzględni się również, że w miejsce rzekomo odwołanego oskarżonego nie została powołana żadna inna osoba jak i to, że w dacie 30 listopada 2015 roku - co wynika z załączonego do akt niniejszej sprawy odpisu KRS – podsądny nadal figurował w rejestrze jako prezes zarządu Spółki (...) Sp. z o.o. z/s w W.. Jakkolwiek w odniesieniu do powołania i odwołania członków zarządu decydujące znaczenia ma ważnie powzięta w tym zakresie uchwała, a nie wpis w rejestrze spółki, to fakt ten w relacji do powyższych okoliczności, nie ma pierwszorzędного znaczenia w celu dokonania oceny, czy istnieje podstawa do pociągnięcia oskarżonego do odpowiedzialności za niezłożenie deklaracji.

W rezultacie powyższych rozważań przypisanie oskarżonemu czynu z art. 54 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks znajduje należyte podstawy faktyczne.

Kara orzeczona wobec oskarżonego jest w pełni adekwatna. Odpowiada dyrektywom prawidłowego wymiaru kary i nie może być uznana za rażąco niewspółmierną. Spełni wszystkie swe funkcje w zakresie prewencji zarówno indywidualnej, jak i szczególnej.

O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o przepisy wskazane w części dyspozytywnej wyroku.